

speve na čast svetemu Rešnjemu Telesu. Tudi on, dasi tako učen, prosvetljen in nadarjen, je ponižno poklekaval pred tabernakelj ter častil in molil Jezusa; hkrati pa je pospeševal češčenje presvetega Zakramenta v pesmih in slavospvih, ki jih je zapustil vsemu katoliškemu svetu.

Sv. Tomaž Akvinec se je rodil l. 1225 v Akvinu kot sin grofovske družine; torej eno leto poprej, preden je umrl sv. Frančišek Asiški. Vzgojen je bil pa v samostanu sv. Benedikta na Monte Cassino, ne daleč od Rima. Nato je vstopil v dominikanski red in kmalu postal učitelj na visokih šolah v Parizu in Bologni. Umrl je l. 1274. Ko so mu prinesli sveto popotnico, je molil pred sveto Hostijo:

»Sprejmem te, ki si postal odkupnina za mojo dušo. Iz ljubezni do tebe sem bdel in delal. Tebe sem vedno oznanjal v pridigah in spisih; Kristus, ti si Kralj slave, ti si Sin večnega Očeta.«

Ali bomo mogli tudi mi podobno moliti, ko se bo bližala zadnja ura? Bodimo prijatelji Jezusovi že zdaj!

K pripravi za véliki praznik.

Presveti Evharistiji — Jezusu v najsvetejšem Zakramentu — donášamo sveže cvetke, da krase tabernakelj in se izživljajo v slavo božjo. Pa imamo tudi žive cvetke, dobre, nedolžne otročiče, ki kakor lilije, kakor dehteče cvetice delajo čast Jezusu s svojim svetim, vzornim življenjem, s svojo ljubeznijo do presvete Evharistije. Ali jih imamo tudi pri nas? Prav veliko. Te cvetke bodo najlepši kras ob proslavi Jezusa, ko bo veliki kongres v Ljubljani.

Ker pa radi pogledamo tudi drugam, v druge dezele in smo radovedni, kakšne cvetke presvete Evharistije uspevajo drugod, naj predočim v tem-le opisu eno najlepših: Anica ji je bilo ime, pa je že šla med nebeške cvetke 14. januarja 1922.

Anica Guigné je bila doma v domovini sv. Frančiška Saleškega na Savojskem. Starši njeni so jo, kakor je pravilno, že v nežni dobi navajali v nadnaravno. Kaj se to pravi? Obračali so njene misli in vse hrepenenje na to, kar nas čaka v nebesih. Njen oče je bil

kakor apostol. Niso pa starši zahtevali od Anice nič pretiranega, nič takega, kar bi bilo odveč.

Kakor otroci sploh, je tudi Anica kaj rada ostala zjutraj dalj časa v postelji; toda kadar so jo poklicali, je bila koj na nogah. Po naravi je imela nekaj gospodovalskega v sebi. Če je pa v tem oziru kaj zagrešila proti svoji vzgojiteljici, se je brž spomnila, da ni prav naredila in je dolgo trajalo, preden se je pomirila. Ljubezen do Jezusa je bila v nji že tako dozorela, da je vselej in povsod to, kar je bilo boljšega in lepšega, prepustila sestram in bratcem. Ko je bilo treba ubogati, ni poznala ne godrnjanja ne odkladanja, da bi ljubezen do Jezusa ne bila skaljena.

Prav vsled teh čednosti je smela iti že s šestim letom k svetemu obhajilu; saj je tako točno odgovarjala na vsa vprašanja iz Katekizma, da so se kar čudili. Njene součenke so imele navado reči: »Anica zna vse.«

Na dan prvega svetega obhajila je bila res kakor angel. Od tega dne je živela vsa za Jezusa. Še pri igri so slišali, kako je včasih zdihnila: »Ljubi Bog, ljubim te; moj Odrešenik, ohrani moje srce, da bo vse tvoje.« — Vsa srečna je bila, ko je šla k sveti maši, saj je navadno obenem prejela sveto obhajilo, nakar je bila neobčutna za zunanji svet. Včasih so jo morali, kakor bi bila slepa, peljati na prejšnji prostor.

Tako je dozorevalo njeno življenje kakor sveča. 14. januarja 1922 je umrla v Cannes-u. Od tega časa je že marsikak grešnik na njeno priprošnjo našel zopet pot k Bogu; duhovniki so bili deležni raznih milosti; nepričakovana ozdravljenja pripisujejo njeni pomoči.

Zimska.

<i>Jaz in stari očka</i>	<i>»Hej, odprita!«</i> prosi
<i>rada se imava,</i>	<i>skozi okno zima.</i>
<i>za pečjo sediva,</i>	<i>ki snežinke nosi</i>
<i>vedno se igrava.</i>	<i>in prijazno kima.</i>
<i>Zunaj zimo jezdi</i>	<i>Midva pa poredno</i>
<i>burja, sneg in mraz,</i>	<i>se smejiva ji:</i>
<i>nama pa je v topli</i>	<i>»Prid noter, zima,</i>
<i>sobi kratek čas.</i>	<i>če imaš močil«</i>

Mali Gregor.